

ભોજ ભગતના ચાખખા

૮૩૮૭

ભોજ ભગતના ચાખખા.

કર્તા-ભોજે ભગત.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,
મણીલાલ શીવલાલ ઠક્કર બુકસેલર,
રાવપુરા, ટાવર પાસે વડોદરા.

આવૃત્તિ ૨મી—પ્રત ૩૦૦૦.

પ્રથમ ૧૯૭૭—સને ૧૯૨૧.

શા. ચોપટલાલ અમથાલાખએ શ્રી જ્ઞેન વિદ્યાવિજય
પ્રેસમાં છાપ્યા. ડે. રીચીરાડના પુલ નીચે નં ૧૧૬
અમદાવાદ.

કીંમત રૂ. ૦-૪-૦

ભોળ ભગતના ચાબખો.

ચાબખો.

- મણીઆ ભજ લેને કિરતાર, આતો સ્વપ્ન છે સંસાર. ટેક.
- ધન દોલત અને માલ ખખનો પુત્ર અને પરીવાર;
તે તો તજ તમે જશો એકલા, ખાશે જમના મારરે. પ્રા. ૧
- ઉંચી મેડીને અજમ અરખા, ગોખ તણો નહી પાર;
જનપતિ તો ચાલ્યા ગયા, તેનાં ખખ્યા રહ્યાં છે ખારરે. પ્રા. ૨
- ઉપર કુસડાં ફરફરે ને, હેઠે શ્રીફળ ચાર;
ઠીક કરી એને ઠાકડીમાં બાલ્યો, પછી પુંઠે પડે પોકરરે. પ્રા. ૩
- સેજ તગામ વિના સુતો નહી ને, કરતો હુનર હનર;
ખોરી ખોરીને ખાળશે જમ, લોહુ ગાળે લુવારે. પ્રા. ૪
- સ્મશાનમાં જઈ એહ ખડકી, તે ઉપર કાજનો બાર;
અસિ મુકીને અળગા રહે, પછી અંગે ઝરે અંગારરે. પ્રા. ૫
- સ્નાન કરવા સૌ ચાલીયાં, મળી નર સંઘાતે નાર;
ભોળભગત કહે દય દહાડા રોષને, વળખી મુક્યો વીસારરે. પ્રા. ૬

ચાબખો.

- જીવને ત્યાસ તણી સગામ, ધરમાં ઘડી ન રાખે ભાઈ. ટેક.
- ખાપ કહે છે બેટો અમારો, માતા મંગળ મામ;
મેલી કહે છે માંધવ અમારો, ભીડપડે ત્યારે બાધરે. જીવને. ૧

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૮૩૪૭ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ જોન લગાતના ચાલુ

વિષય ૩-૧૬

લીપ્યું ગુપ્તું આંગણું, કાઢ્યા વેળા થઈ;
 અડશે માં તમે અલડશે, એમ લોકો કરે ચતુરાઈરે છવને.
 ધરની નારી ધડી ન મુકે, અંતે અળગી રહી;
 ભોળે ભગત કહે કંથ વળાવી, તરત ધીમને ગઈ રે. છવને.

ચાખખો.

દેશી સંત તણી લાવીરે, ભેળાં કરે ખાવોને ખાવી. ટેક.
 મોટાં કપાળે ટીલાં કરે, વળી માથે ટોપી લટકાવી;
 કંઠોને ખસતો માગા ગળામાં. કાને મુદ્રા લટકાવીરે. દેસી.
 સંત સેવામાં સુખ ધણું, કરે સેવા મન લાવી;
 તન મન ધન સોપા એ સંતને, પ્રીતીએ લગાવીરે. દેસી.
 એવું ને એવું જ્ઞાન દીએ, બહુ હેતે ખોલાવી;
 ભોળે ભગત કહે રાખ્યા ખાહુમાં, ભેળે ભરમાવીરે. દેસી.

ચાખખો.

ભેખ તો ભાવ થઈ હુંડારે, મેલા અંતરમાં હુંડા. ટેક.
 ટેકા પૈસો ટેકા ગામ ગામમાં નાખે, વળી ખેતર હુંડાં હુંડાં;
 જેની વસિ ચાલ તેનો ફેડે ન મેલે, જેમ કંટકનાં હુંડારે, ભેખ.
 ખીયા સારૂ ત્રાગુ કરે ને વળી, કામ કોષના હુંડા;
 ધન ધુતવા દેશ દેશમાં કરે, જેમ મલકમાં હુંડારે. ભેખ.
 ગામ ખધાની ચાકરી કરે ને, ઘેર રાખે અગન હુંડા;
 ભોળે ભગત કહે કર્મની કોટી, પાપ તણા હુંડારે. ભેખ.

ચાખખો.

જોઈ લો જગતમાં ખાવારે, ધર્મ ભેખ ધુતીને ખાવા ટેક.
 જ્યાં પ્રેમદા ધણી પ્રાણી ભરે ત્યાં, જ્યાં નીત નીત નાવા;
 જાડી જાડી નારને તર ધર ન હોય ત્યારે, ખાવોજ એસે ખાવારે. જોઈ.

લોકનાં છોકરાંને તેડીને રમાડે, આવો પરાણી મીતના પાપાંડાઈરે રંગ
મહસ્થની સ્ત્રી રીસાવી જાય ત્યારે આવોજ જાય મનાવારે. જોષ. ૨
ધુપ કરે ને આવો ધ્યાન ધરે, ભોળા લોકને ભરમાવા;
ભોળો ભગત કહે ભાવે શું સેવે, એને જમપુરીએ જવારે. જોષ. ૩

ચાંચખો.

ભરમાવી દુનિયાં ભોળારે, આવો ચાલ્યો ભલુતી ચોળા—ટેક.
દોરા ધાગા ને ચીકી કરીને, આપે ગુણુકારે ચોળા;
જીવને હજુતાં દયા ન આણે, જેમ બીલ કાઢર કોળારે. જા. ૧
નીત નીત દરશન નિયમ ધરાવે, ઘેર આવે ત્રિયા ટોળા;
માઈ માઈ કરીને આવો બોલાવે, હૈયે કામનાની હોળારે. જા. ૨
સ્રધાળા શીષ્યને બેળા કરી, ખાય ખીર ખાંડ ને પોળ;
ભોળો ભગત કહે ભવસાગરમાં, આવે માર્યાં બોળારે. જા. ૩

ચાંચખો.

સુરખો રણી રણી કમાણોરે, માથે મેલશે મોટા પાણો—ટેક.
ધાઈ ધુતીને ધન બેળુ કાઢું, કોટીખ્વજ કહેવાણો;
પુણ્યને નામે પા જો ન વાવયો, અધવચથી લૂટાણોરે. મુ. ૧
ભર્યાં કાઢાર તારા ધર્યાં રહેશે, નહિ આવે સાથે એક દાણો;
મસાણીની રાખમાં રોળાઈ ગયા કંઈક, કોણુ રંકને કોણુ રાણારે. મુ. ૨
મંદીર માળીઆં મેલી કરીરે, નિચે જઈ ઠેરાણો;
ભોળો ભગત કહે સુવા મુંઠે જીવ, ધણો ધણો પસ્તાણોરે. મુ. ૩

ચાંચખો.

સુખો માની રહ્યો માંડરે, તેમાં કાંઈયે નથી તાંડ.
સાત સાયર જેની ચોકા કરતા, ફરતું નીર ખાંડ;
આજ ચોકડીતું રાજ ચાલ્યું ગયું, રાવણાદિક વાણુરે. મુરખો ૧

દુઃખને તો કાઢ દેખે નહિ, ને સુખ લાગે સારું;
 વેળા વેળાની છાંટડી તારી, વળી જશે વાંદરે. મુરખો. ૨
 હરિ જનનમાં હેતજ રાખો, સમરણ કરો સારું,
 બોળે ભગત કહે રાખો રૂદેમાં પ્રભુનું જનન પ્યારે. મુરખો. ૩

ચાખખો.

ભક્તિ શીશ તણું સાટુંરે, આગળ વસમી છે વાટું—ટેક.
 એક દીવસ તો આવી બની, રાગ મુરખજને માથે;
 કાશીએ જઈને કરવત મુકાબું હરિજનને હાથેરે. ભક્તિ,
 સત્યને કાંજે ત્રણ વેચાવાં રાહીદાસ ને રાણી;
 ઋષિને વારતે રાગ વેચાણો, જરવાને પાણીરે. ભક્તિ.
 પેહેરો પટાળાં પ્રેમતાં તમે, શરવોર થઈ ચાલો;
 બોળે ભગત કહે ગુરૂ પરતાપે, અમરાપર મહાલોરે. ભક્તિ.

ચાખખો.

દુનિયાં દિવાની કહેવાશેરે, ભુંડી બીતોમાં ભટકાશે—ટેક.
 પાપ જ્યારે એનું પ્રચુટ થશે ત્યારે જીવા જતી ઘેર જશે;
 ધુણી ધુણી એની ડોકજ દુખશે, ને લેનારો લાજ જશેરે. દુનિયાં. ૧
 સ્વર્ગમાં નથી સુપકું ને, નથી ખાંડણીએને ધંટી;
 દુષ્ટ ચોખાના જમનારા તમે, કેમ કરી જમશે બંટીરે. દુનિયાં. ૨
 ઢોંગ કરી ધુતવાને આવે ત્યારે, હાથ બતાવવા સૌ જશે;
 ક્યારે આના કર્મનું પાનુરે ફરશે, અને ક્યારે પુતજ થાશેરે. દુનિયાં. ૩
 કામીયાબર કાઢ આવી મળે ત્યારે, ધનને વારતે ધાશે;
 બોળે ભગત કહે ભ્રમણમાં ભમતાં, ગઈની મુંડી ગુમાશેરે. દુનિયાં. ૪

આખખો.

મુખની ઝાઝી થમ ઘોળારે, રૂઢિયામાં નહિ ભેયું ખોળા. ૨૬.
 ખડ વાઢીને ભેયું કર્યું પણ, હાથ ન રહી કોડી;
 વેચ્યા ટાણે વેચ્યું નહિ, પછીથી પીઠ પડી મોળારે. મીખની. ૧
 જગલો થઇને આરે ભેઠો, ચાંચ કરી પોહોળા;
 આરેથી કંઈ આહાર મળ્યો નહી, દરિયો દીધો ડોળારે. મુખની. ૨
 મનખા દેહી જેવો માલ પાક્યોને, તેમાં પડીયા કોળા;
 વાવ્યા વિના તે ક્યાંથી પામશે, કા શું ખાશે મોળારે. મુખની. ૩
 વારતાં વારતાં વારે ચડતો, માલ લાવતો ઘોળા;
 ભેળે ભગત કહે ત્રણ ચાર લાગશે, તીર તરવાને ગોળારે. મુખની. ૪

આખખો.

મન ચડ્યું મોટપણે મળેરે, પ્રભુ એનો વેળા કેમ વાળેરે. ૨૬.
 મટાબન કહે અમે ધરમી કહેવાઈએ, દુધ પાઈ મીંદડાને પાળે;
 મોટું થાય ત્યારે મોકળુરે મુકે, પછી ઉંદરનો દાટ વાળેરે. મ. ૧
 ચાર પાંચ ભેંસો આગણે દુળે, છોકરાનાં પેટડાં ખાળે;
 આડોશીપાડોશી છાંશ લેવાઆવે ત્યારે, વહીલાસગાનો શોકપાળેરે. મ. ૨
 ખોટી દાનત તેથી ખાંવા મળે નહીં, દીકરીનું ધરણું ખાળે;
 સામરે જાય ને પુછે સારે એના, માવતરનું મોં વાળેરે. મ. ૩
 સોનું સોધે ને રૂપું સોધે, કંઠીરને શું ગાળે;
 ભોળે ભગત કહે કંસાકુટને, પીતળ શું જીળળેરે. મ. ૪

આખખો.

મુરખે નાર મુલારબ આણીરે, એનું ધર કર્યું ધુળધાણી. ૨૬.
 પાંચ મણની લાવશી ભરડી, માણની ભુજ ધાણી;
 ધીના મોળાઆ ઢોળી નાખ્યા દુધમાં રડ્યું ખાણીરે. મુરખે. ૧

વાર પરખે વહવાડ કરેને, કંકાશ કરે જાણી જાણી;
 છોકરાંને માથે હથુકા કરેને, ચુંટીઓ લે તાણી તાણીરે. મુરખે. ૨
 ખરે ખપોરે રસોઈ નીપજવેને, રૂઠે જોતી રાણી;
 છોકરાંને મારીને સુવારે, પછી જાય એલાવા રાત જાણીરે. મુરખે. ૩
 ટાટું સીણું કંથ આગળ મુકે, મરે જ્યારે ભુખ તાણી;
 સાંજ પડે ઘેર બટકીને આવે, ઉપર જતાં રીસાણીરે. મુરખે. ૪
 પડીયાં પાડી આંખ આંજીને આથડે, સાસરે પીયર ન સમાણી.
 જોન્નજગત કહે શુર પ્રતાપે, ઉતરેલ નાર શીઠ આણીરે. મુરખે. ૫

ચામખો.

એવું દુઃખ જગતમાં જાણીરે, પરણી નાર પીયર પાછી વાળી. ટેક.
 કડલા કરાવું ત્યાં કાંખીએ વળજે, વીછીયા લેવરાવે મોં વાળી;
 ચણીઓ શીવડાવું ત્યાં સાડલો માગે, કાપડુ કરાવે ગજાણીરે. એવું. ૧
 ધારું ન થાય તો કરે ધીંગાણું, જાજીઆં લેતી ચાલો;
 તપ ક્યાં વિના તરીયા નરતું, પેટકું નાખે પ્રજાળીરે. એવું. ૨
 એ ચાર બાળકાને એ ચાર બાળકી, પેટડાં નાખે બાળી;
 ખાવું કરતાં ખસવા દે નહીં, જતાં રાખે ઝાલીરે. એવું. ૩
 એક કહે મને ગરીબો એક કહે ઝારી;
 ભૂતડાંની પેઠે વળજે બેગાં ચઢને, ગથ કરાવે ખાલોરે. એવું. ૪
 એતે નહીં તો સુખ ન પામે, પેટમાં નાંખવી પાળો;
 જોન્નજગતકહે હરી બજવા ન દે તેને ધરમાં રાખે કોણુધાલોરે. એવું. ૫

ચામખો.

બકિત શરવીરની સાચીરે, લીધા પછી ન મેલે પાછી. ટેક.
 મન તણે તેણે મોરચો કરીને, વઢીઆ વિશ્વાસી;
 કામ કોધ મેં લીધા તણે જણે, મલે દીધી ફાસીરે. ભ. ૧

શબ્દના મોળા બ્યારે છુટવા લાગ્યા, મામલે રહ્યા બડમચી;
 કાયર હતા તે કંપવા લાગ્યા, એતો નીસ્સે ગયા નાશીરે. ભ. ૨
 સાચા હતા તે સનમુખ ચડ્યા ને, હરી સંગે રહ્યા રાચી;
 પાંચ પચીસથી પુરા થયા, એક બ્રહ્મા રહ્યા ભાશીરે. ભ. ૩
 કર્મના પાશલા કાપી નાખ્યા, ભાઈ ઓળખ્યા અવિનાશી;
 અષ્ટ સીધને ઇચ્છે નહી, થઈ મુક્તી તેની દાસીરે- ભ. ૪
 તન મન ધન જેણે તુચ્છ કરી જાણ્યાં, અહોનિશ ઉદાસી;
 બોળે ભગત કહે બડ થયા એતો, વૈકુંઠના વાસીરે. ભ. ૫

ચાખખો.

મોળુ કોઈ મરણુવા માણેરે, શીશ સાટે સોંધા હરિ જાણે. ૧૬.
 રણક્ષેત્રમાં રીંદું થયું, તન વેંધ્યું વ્રેહને બાણે;
 સત્યને મારગે ચાલીયા, તેને વેરી વખાણેરે. મોળુ. ૧
 પોતાના દેહનું પેળ્યું રોપ્યું, કાની મનમાં ભય ન બાણે;
 ધર્મ ધીંગાણે બળી ગયા, તન તુટ્યા લગી તાણેરે. મોળુ. ૨
 પ્રભુની પાસે પાખંડ નહી ચાલે, તમે ચેતી લેજો ટાણે;
 કુડીયા હશે તેને ત્યાં યમરાજ, ધાલશે લેઈ ધાણેરે. મોળુ. ૩
 બોળે ભગત કહે બજન કરીને, નર નિપજ્યા તેરે. મોળુ. ૪

ચાખખો.

મન ચડ્યું મોટપને પેટે, તેણે કરી સાહેબ રહ્યો છેટે. ૧૬.
 અંતર કોઈ અગ્નિની જીવે, કેમ રંગ તરે એતે;
 દેખવા માત્ર દિસે રૂપાળો, જેમ રંગ કાઢ્યો ટેટેરે. મન. ૧
 માયાના મદમાં ફરે મસ્તાનો, જેમ જેમ દીલ ધાડ્યું ઘેટે;
 હક ન માગ્યો તે ખાધું હરામનું, બોળ્યું બાપનું કુળ બેટેરે. મન. ૨
 જેમનમાં તુને જીવતાં વાલીને, ફરે રાતડીએ રેટે;
 બોળેભગત કહે આવ વિનાના, તુને જીવર કેમ બેટેરે. મન. ૩

ચાખખો.

એવી માયા કઠણ બહુ કાવે, તે ના સમજ્યામાં ન આવે;

પોતે બાધી પાસલો, જેમ મંડળ રોકયું સર્વે;

કેક જીવ મનમાં મુંઝાઈ રહ્યા, પછી ધણાં ગોથાં ખાવેરે. એવી. ૧

હાથ ફેરવેને હેત દેખાડે, ભુરફાએ ભરમાવે;

તેમ તેમ જીવ લોભાતો જાય, એ તો પામર ભુદ્ધિ પાવેરે. એવી. ૨

હરિ ગુરૂ સાથે હેત તેડાવે, પછી પોતાપર લાવે;

વણુદોર્યે જીવ વાસે કરે, તેને ભક્તિ કેમ લાવેરે. એવી. ૩

ભોગ દેખાડેને મન ભરમાવે, વહાલામાં વીખ વાવે;

કામ ક્રોધનો કરે વધારો, નહી નરકમાં લઈ જાવે. એવી. ૪

તે માયાથી કંઈક ચેતી ગયા, જેને મહેર કરે માવે;

ભોળે ભગત કહે ભજન કરીને, કાષ્ઠ ઉતર્યો નહી દાવે. એવી. ૫

ચાખખો.

મનમાં જે કરતા મોટાયુરે, એની ઉડી ગઈ પાયું—ટેક

જ્યારે બાળકનો જન્મ થયો, સારે વાગીયું વધાયું;

જમડા આવીને જીવ લઈ જશે, એની વાસે રૂએ પાયુરે. મન. ૧

સેજ સિંહાસન ને ચમર હજે, ચોપ દેશ ફાળું જાયું;

ઉડી ગયાને ઉજડ થયા, એની ગડ કાઠાને પાયુરે;

ચાકર નોકર આવીને સલામો, ભરતા કરતા ઠકરાયું;

આકાંડના તુર જેમ ઉડી ગયા, એતો વટોળીએ વાયુરે. મન. ૩

સદગુરૂ સંતને જેણે સેવ્યા, તેની ધન ધન કમાયું;

ભોળે ભગત કહે વૈકુંઠે પુજ્યા, તે દેતા નગારે વાયુરે. મન. ૪

ચાખખો.

મુરખા જન્મ ગયો તારારે, બાખ્યો તે પાપ તણો ભારો—ટેક.

નામ સંભળતાં નિદ્રા આવે, હરી રસ લાજે ખારો;

અમૃત રસને અળગો કરીને, ક્યાં વિષના વેપારોરે. મુરખાં ૧
 મોહાધિ યઇને માયા ખરચે, તેમ લોક કહે છે મારો;
 સાધુ દેખીને મોહું સંતાડે, એનો ધુમે ગારોરે. મુરખાં ૨
 હમણા તારો હુકમ ચાલે, ને દેહે સાસુને ડારો;
 ધર્મના દુત જ્યારે ધકા દેશે, ત્યારે હોગ્યાંને નહીં આરોરે. મુરખાં ૩
 તલે તલનો દિસાળ લેશે, મોકમ દેશે મારો;
 બોળેભગત કહે હરિ ભજ્યા વિના, કોઇ નહિ રાખણુ દારોરે. મુરખાં ૪

ચાખખો.

મન તું રહેતી ભજનમાં ભાળીરે, આતો વેળા જ્ય છે વાળી-ટેક
 જોખનના દહાડા જતા રહેશે, જેમ કરમાય છે કળી;
 જરા આવે કોઇ જોર નહીં ચાલે, પછી વીખાશે પળીરે. મન. ૧
 સંચર્યું હશે તે સાથ નહીં આવે, સરવે જળી સળી;
 હેતે કરીને વાવેજ દાથે, ખાકીનું જશે ખળીરે. મન. ૨
 માનવી ઝાડ છે મુળ વિનાનું, ધર્મ વીણું જશે ટળી;
 આગળ ખાવા સારું અભાગીઆ, કંઈક મેળવી મુંડી વળીરે. મન. ૩
 કાળનું દળ તો કારમું આવશે, દેહ નાખશે ટળી;
 કોળે ભગત કહે ધર્મ રહેશે, બીજું સર્વ જશે ટળીરે. મન. ૪

ચાખખો.

મુરખો કાલની વાતુ કરેરે, માથે કાળનું ચક્ર ફરે—ટેક.
 કહે કંઈકને નહીં કરવું એવું, નીજ કરતો નહીં કરે;
 વિષમવિકારમાં ફરે વલખતો, પારકા પરમાં ગરેરે. મુરખો. ૧
 સ્વાસ્થ્યમાં જીવ ચાલે ચોખારો, અસત્ય બાણું ઝોચરે;
 જીવ પડપંચ દગાખાજ કરી, પારકા પરમાં ધરેરે. મુરખો. ૨
 ધર્મનો માર્ગ હુડો ન આવે, પાપનાં પગલાં ભરે;
 સુમની માયા સંધરી રહેશે, ક્યાં વેશ્યા નારીમાં વાસરે. મુરખો. ૩

તેથી સહી કરી જીવ, અહ્ય થતાં અવતરે;
ભોળે ભગત કહે ભજન કર્યા વીના, જુડે હાલે મરેરે. મુરખો. ૪
ચાખખો.

લેલ રહ્યો હૃદયમાં વશારે, મુરખને શીખામણ તે કશી-ટેક.
સંતની નીંદા સારી લાગે, જીવ તેમાં રહે છે મચી;
પરમાર્થથી પાછો ભાગે એતો, ત્યાંથી જાય છે ખશીરે. લો. ૧
ધર્મનું કામ કોઈ કહેવા આવે, તેના સામે જોઈ લસી;
રામ નામ વિના ખીજું લવે, તેની જીલ કાપવી જોઈએ ધસીરે. લો. ૨
વખાણ પોતાનાં વહાલાં લાગે, જીવ તે શું બોલે હશી;
કોઈકનું રૂંડું કાને સંભળતાં, જાણે વાગી ખરછીરે. લો. ૩
મોતથી અથવા મથ્યો ધણું, તોયે કાળે લીધો ધસી;
ભોળે ભગત કહે જીવ અધને જીવ, ભમીયો મુવા પછીરે. લો. ૪
ચાખખો.

ખુટેવને મદ ખરેખરો થાશેરે, જીતી જાજી હાંથથી જાશે-ટેક.
કાનનું કશું નથી માનતારે, પંજુ કષ્ટ અતિશે સહેશે;
ભલા ભલાઈયું કરી લેજા, આ રંગ જાતો રહેશેરે. ખુટે ૧
હક નથી હાલ તો હરિ ભજ્યા વિના, કાંઈ ગણી જાશે;
ચેલ દશાના ચેહે હિપર પછી, વાવલીયા વાસેરે. ખુટે ૨
ચિચાર કરીને વાળ્યા વિના, ફળ કર્યા થકી થાશે;
ભોળે ભગત કહે કર્યા વિના, નિરમાહે નહાશેરે. ખુટે ૩
ચાખખો.

મનની ફેરવો જે માણારે, મુકી દીધો જગના ચાળા-ટેક.
અનેક જન્મ થયા અડવડતાં, ને કરમ લાગ્યાં કાળાં;
જીવને ભદ્ર જશે અહ્યા, ભાષ જમડા જેરાણારે. મનની. ૧
ભાખીયુંવાળા બેટશે, ત્યાં નહી પહોંચે પાળા;

માલવાલા તેજી જીતશે, તે છે તીખી તરવારવાળારે. મનની. ૨
 હંદ્ર સરીખા હિતરી ગયા, બાપ તેના કાષ્ટ ટાળાં;
 બોળે ભગત કહે ઠીક ઠરાવો, એના અધર ડિયાળારે. મનની. ૩

ચાખખો.

મુરખા મતી ફરી તારીરે, વીદલને મેલ્યા વિસારી--ટેક.
 જન્મ થયા પહેલાં જઠરામાં, તું કહેતો પેઢકારી;
 બહાર આવ્યા પછી બુદ્ધિ હણાણી, હિરે ગયો હારીરે, મુ. ૧
 દોલત દેખી જીવ થયો દિવાનો, અવળું બોલે અહંકારી;
 મેહેર કર્યા વિના પછી ચમ્પશ, તું ભવો ભવ બીખારીરે. મુ. ૨
 ભાત ભાતનાં બોજન તજીને, ખાતો અંધા આહારી;
 ચોરી છીનાળી ને શુરાપાનમાં, મસ્ત થયાં નર નારીરે. મુ. ૩
 સાચો થઈ જ સદચર ચરણે, લેશે તને ઊગારી;
 બોળે ભગત કહે ગુર પ્રતાપે, માન શીખામણુ મારીરે. મુ. ૪

ચાખખો.

દેખો દેહ ધરી દેવારે, કરી લે સંતોની સેવા--ટેક.
 સંજન હંસના પાર પહોચાડ્યા, વળી પારધી જેવા;
 કરમના બંધન કાપી નાખ્યા બાપ, અલેક ધણી એવારે. દેખો. ૧
 લવતું નોતરે માની લપ, ચાખે હરી મેવા;
 વખત જાય છે ને કરો ન વળખાં લક્ષ્મીવર સેવારે. દેખો. ૨
 જ્યહા કરી જળવળે ભાષ પ્રેમ રસ પીવા;
 બોળે ભગત કહે ભાવે ભળે, રામ ચરણે રહેવારે. દેખો. ૩

ચાખખો.

એતો અમર ફળ વેડયુરે, ફળાએ પુરવની ખેડયું--ટેક.
 પાખરીઆ પહોંચી ગયા થઈ રણ એતર રીડયું;

બલે ધીંગાણો બાલા ઉડે, ઉડે તરવારની ડોલચુંરે. એતો ૧
 સંસાર સાગર મથી મરે માંહી, મળે ન સુખ ખોલચું;
 તેમાંથી કાઢ પાર ન પામે, જેમ કાગડે કુંભજળ ડોલચુંરે. એતો ૨
 સતગુરુ ચરણે જેણે સેવ્યા તેને, હરિ કરશે સળીયું;
 ભોળે ભગત કહે બાવે બળે, તો થાય રંગની રેલચુંરે. એતો ૩

ચાખખો.

આ છે પંખીડાનો મેળારે, બંધાલવ નહીં ભેગા—ટેક૦
 સરવે વાતે સંપ કરીને, કુસંપ પરા મેલો;
 હરિ ભજવામાં હાસલ છે તે વિચારી સેવોરે. આ છે ૧
 નર તમે હવે નિરભે થયા, ગણી મદમાં શું ડાલે;
 હરિ ભજ્યા વિષુ હાથુ વણી છે, હાપણમાં શું ડાળોરે. આ છે ૨
 જન્મ ધર્યો જેણે હરિ ભજ્યા નહીં, આગળ ઉભેલો;
 ભોળે ભગત કહે ઉપડી જશે, પતંગ રંગ વહેલોરે. આ છે ૩
 ચાખખો.

જગતમાં શું રહ્યા માલીરે, ભરણી પાપ તણી પાલી—ટેક૦
 ભામની મળી જણે ભગવાન મળ્યા, એવી અંતરમાં વાલી;
 કામની તારે કામ ન આવે, તે તો જશે દેહ તાલીરે. જ ૧
 અલેખ ધણીની ઓળખ પડ્યા પછી, ખેપ નહીં જાય ખાલી;
 ભરમે થાકી જીવ જુલી ગયો, એને જમડા લેશે ઝાલીરે. જ ૨
 પેટ ઓળીને શુળ ઉપજાવ્યું, તે જીવને ધાત ધાલી;
 ભોળે ભગત કહે ભજન કર્યા વિના હકરાઈ છે ઠાલીરે. જ ૩
 ચાખખો.

અરે તમે જીવોને જાગીરે, દુનીયા ડાલવા લાગી—ટેક૦
 ચાલી ગયેલો તો સમજે છે. એને લત કાઢની લાગી;
 મોહ પાશથી મુક્ત મધને, ચાપ છે વેરાગીરે. અરે તમે ૦

નોખત નગારાં ગડગડે, બેર ભુંગળ વાગી;
 અલેહ જ્યારે ઓળખશે ત્યારે નહીં ડેગારો ભાગી. અરે તમે ૦ ૨
 રેણી રાણી રામ ભજે જોને એવી લેહ લાગી;
 ભોળે ભગત કહે ગુર પ્રતાપે, થયા ગમર ખડભાગીરે. અરે તમે ૦ ૩
 ચાખખો.

સેજે સુતા જન નગારે, સુકિત હરિ કને માગો—ટેક ૦
 આત્મતત્વ લીઓ ઓળખી, સંત ચરણે લાગો;
 અનુભવ કરી મમ ઓળખો તૃણજાને ત્યાગારે. સેજે ૦ ૧
 ચાસ ખડો સહયુજો, જોને વેહે ધણો વાગ્યો;
 શુદ્ધ વિચારી ગ્યા સંસારીઆમાં, બ્રજજાને ભાગારે. સેજે ૦ ૨
 સત ગુરની સેવા કરીને, પેહેરી દયો પ્રેમનો વાધો;
 ભોળે ભગત કહે હરિ ભજ્યા વિના નર ગશે નાગારે. સેજે ૦ ૩
 ચાખખો.

તું જગતમાં શું જાણી રહ્યો જોઈ, તું માયામાં મોહી—ટેક ૦
 ખાધું પીધું ખેલ કર્યા વળી ઠાલી કકરાઈ;
 તોય ભ્રમણા તારી ભાગી નથી રહે ચીત ઓમાં પરાઈ. તું ૦ ૧
 રત્ન અમુલ્ય માંડ મળ્યું છે તે ખુટલે નાખ્યું ખોઈ;
 અરે જન્મ તારો એળે ગયો, રમરણ કર્યું નહીં સોઈરે. તું ૦ ૨
 બીજ વાળ્યા જેણે બીડમાં નર નીપજમાં કાંઈ નોય
 ભોળે ભગત કહે હરિ ભજ્યા વિના, કામી ન ગયા કોઈ તું ૦ ૩

ચાખખો.

સુરખને કષ્ટ પેરે સમજાવેરે એને નિશ્ચે નરકમાં જવું. ટેક ૦
 સવળું કહેતાં અવળું લાગે કહીને મદદે શાવું;
 ચાલ કીને વહવાડ કરે, અમૃત તજ વિષ ખાવુંરે. મુ ૦ ૧

ખાટકીવાડે ઘેટા ચાલ્યો, માહારાજ જાણે મુકાવું;
અગ્રિય સંવાદે અવળો ચાલે, તેને ઉપે માથે લટકાવું. મુ० ૨
સનેપાતનો ચાળો થયો તેને, જાણુ જોડકાં તો ખાવું,
ભોળો ભગત કહે પ્રગટ પારખું, પીતળમાં થુ તાવું. મુ० ૩

ચાખખો.

મુરખો મોહાં થોડે ચડે, માથે કાળ નગારાં ગડગડે. ટેક૦
હરિજન હોય તેના હાંસી કરે, જીવ અવળું બોલી લડે,
એકલો હોય ત્યારે અભાળી, નવઅહની ગોડે નડેરે. મુ० ૧
પર ત્રોયા થું પ્રોતી કરે, એવા મનમાં ધાટ ધડે,
ભોગ દેખી જીવ થયો હરાયો, જેમ પતંગ દીપકમાં પડેરે. મુ० ૨
ત્રણ અવરથા થઇ નરકમાં, પછી કાળે લીધો કેડો,
ભોળો ભગત કહે ભજન કર્યા વિના નિશ્ચે નર્કમાં સડેરે. મુ० ૩

ચાખખો.

મન તું હજી શીખામણુ માન એક દીન જીવું છે સમજાન—ટેક૦
લખ ચોરાશી અવતાર ધરીને, ખરી ભોગવી ખાણુ,
એ તારો અવગુણુ ધણો છે, હરિ ભજ્યા વિણુ હાણુરે. મન० ૧
ભજન કરો તો ભય મટે આ, શબ્દ ધરજો કાન,
અમર દેવને આરાધી લે, સમજી ગુરું સાનરે. મન० ૨
સિધી રીતે ચાલજો ભાષ, રહેવું પડશે રાન,
મુવા પછી નથી માણવું, વાંસે સગા કરે સ્નાનરે. મન० ૩
રાજા પરિક્ષિત પામ્યો, જુલે ન ગતિ ભગવાન,
સાત દિવસ લગી સાંભળી, ગોવીંદ કેરૂં જાનરે. મન० ૪
પરમ પદને પામવા તું, મેલી દે મનની તાણુ
ભોળો ભગત કહે ગુરૂ પ્રતાપે, ભકિત છે નિરવાણુરે. મન० ૫

તૈયાર છે ! વાંચો ? જરૂર વાંચો !

મહાસાગરનું મોતી અથવા પ્રેમની પ્રતિમા.

જો તમે તમારા બહાલાં ખચ્યાઓનું બહેતર ચાહતા હો ?
તેમની જીવન નીકા સુખરૂપ નિર્વિઘ્ને પસાર થાય તેમ હચ્છા
ધરાવતા હો, તેમનાં પવિત્ર કાર્યોથી તમારી જાતને પવિત્ર સમ-
જતા હો, વળી પવિત્ર પ્રેમથી હૃદયો એક બીજાને પુર્ણ વફાદાર
રહેતાં કેટલાં કેટલાં દુઃખો સહન કરે છે. નરાવમો અને ચંડાળ
વૃત્તિના આત્મ જનો તેમના ઉપર કેવા જીલમો ગુજારે છે. તેનો
આખેકુખ મીતાર રજુ કરે છે. લગભગ ડેમી ફોર્મ ડર પાકું
સોનેરી પુકું સુંદર ફાટાઓ ડીમત રૂ. ૨-૮-૦ પોષ્ટેજ જુદું.

તૈયાર છે ! વાંચો ? જરૂર વાંચો !

કલીયુગના રાક્ષસો.

કાળા મોહિના કાળા કૃત્ય કરનાર કલીયુગના રાક્ષસો ન
જોયા હોય તો એક વખત આ પુસ્તક વાંચો. અધાર લયકર
કૃત્યોને પ્રાધાન્ય પદ આપી તે વડેજ પોતાનું ગુજરાન ચલાવ્યા
અને હજારો ગરીબોને પોતાના પંજામાં ફસાવતા તેવાથી ખચવા
ખાતર જરૂર સવા રૂપિયા ખરચી નાખી આ પુસ્તક મંગાવો
વખત ઉપર તે તમોને હજારો રૂપિયાનો નીતિ અને ધર્મમાં
ફાયદો કરાવશે પુસ્તક ડેમી ૮ પેજ ૧૪ ફોર્મનું પાકું પુકુંનું
તૈયાર છે.

લખો:—જીકસેલર સુખલાલ નાથાલાલ

રીચીરોડ—અમદાવાદ.

દરેક ગ્રામના જીકસેલરો પાસેથી મળશે.

